

KAKUK TAMÁS

Az erdő csendje

(*Walser-turistatérkép*)

ásónyomban rejtőzik a föld mélysége,
az ég magassága elveszik a fák koronája alatt,
az avarba hullt ágak roppannak lépteik súlyától,
botladozó menetük megőrli a fák csontjait,
nedveik kisajtolódnak táplálni a rejtett forrásokat,
homlokukra hamu telepszik, míg összeverődnek
a parkolóban, vonszolják csapdájukat, mint
törött szárnyú madarak, a szórtlan erdő egyetlen
végtelenített suttozásában: „next to time“

Pünkösöd után

a napsütéssel kiáradt a lélek kegyelme,
hogyan felismerje a test árnyékos jelzéseit,
a tavasszal megkímélt orgonabokor ágait
madarak lepték el, hogy keresse a hírhozó
galambot, ha fölroppenek a dús lombok közül,
aszisztolás ritmusban suhognak a verdeső
szárnyak, hátrahagyják rejtekük magányos
csöndjét, amit halandó el nem kerül, ha
szólítják, s ha nem, mélységébe alámerül

Kakuk Tamás

(Tatabánya, 1952):
költő, író, művészeti író,
önkéntesként dolgozik
egy művészeti alapít-
ványnál, munkatárs az
Új Forrás folyóiratnál.
Két verseskötete (*Ahogy
távolodik, A Jóremény-
ség-fokától délre*), két
próza-kötete (*Biciklibelső,
Keleti zóna*) jelent meg,
legutóbb a *Szerencsés
vesztes* (2020) című
esszéregénye látott
napvilágot.